

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Komoditní burza Říčany,** se sídlem Barákova 237/8, Říčany, zastoupena JUDr. Josefem Peštou, advokátem se sídlem Lipenská 555, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční úřad v Říčanech,** se sídlem Politických vězňů 1233/40, Říčany, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2011, č. j. 44 Af 14/2011 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně - Komoditní burza Říčany domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2011, č. j. 44 Af 14/2011 – 39, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 30. 11. 2011, č. j. 44 Af 14/2011 – 39, odmítl žalobu Komoditní burzy Říčany, jíž se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí (výzvy k odstranění vad podání) žalovaného Finančního úřadu v Říčanech (dále také „žalovaný nebo správce daně“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 159696/11-059912204308, kterým byla žalobkyni stanovena povinnost odstranit vady podání - daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za

kalendářní rok 2010 - spočívajících v a) chybném kódu typu přiznání, b) chybějících přílohách k daňovému přiznání k dani z příjmů právnických osob za kalendářní rok 2010. Krajský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že napadeným správním rozhodnutím nebyla zkrácena veřejná subjektivní práva žalobkyně. Správní žalobou se lze domáhat zrušení pouze takových rozhodnutí správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, nestanoví-li soudní řád správní nebo zvláštní zákon jinak [§ 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")]. Žalobou napadený právní akt žalovaného - výzva správce daně - však není rozhodnutím ve smyslu ust. § 70 písm. a) s. ř. s., které by podléhalo přezkumu ve správním soudnictví. Touto výzvou správní orgán ještě nezasahuje do právní sféry žalobkyně, protože její práva a povinnosti takovou výzvou nijak dotčena nejsou. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005 - 107, který je dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal, že by napadená výzva byla rozhodnutím, kterým by byla založena práva či povinnosti žalobkyně, je tato výzva k odstranění vad podání vyloučena ze soudního přezkoumání ve správním soudnictví. Správní soud proto žalobu proti této výzvě odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně - Komoditní burza Říčany jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") kasační stížnost, kterou výslovně opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatelka předně namítla, že krajský soud došel k nesprávnému právnímu závěru, pokud dovodil, že výzva správce daně není rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví [§ 70 písm. a) s. ř. s.]. Je tomu tak proto, že: a) jde o výzvu k odstranění vad podání dle § 74 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád"), b) nelze se proti ní samostatně odvolat, c) je rozhodnutím podle § 101 odst. 1 daňového řádu, podle něhož ukládá správce daně práva a povinnosti jen rozhodnutím (tomu odpovídá i komentář k daňovému řádu od autorů JUDr. J Baxy, Mgr. O. Drába, JUDr. L. Kaniové, JUDr. P. Lavického, etc., d) nutí daňový subjekt, aby učinil podání s určeným obsahem, e) velmi citelně (s trvalými důsledky) zasahuje do práv tohoto subjektu. Krajský soud věc nezákonně odmítl, pokud uvedl, že nejsou splněny podmínky řízení. Navíc ani neuvedl, jaká že to absentuje podmínka řízení, pro kterou nelze žalobu projednat. Pokud snad chtěl správní soud žalobu odmítnout, měl tak učinit pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v návaznosti na ust. § 68 a 70 s. ř. s., nikoliv však pro nedostatek podmínek řízení. Rozsudek krajského soudu je také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že správní soud vůbec nereagoval na její žádost, aby posoudil, zda výzva správce daně není nezákonným zásahem, pokynem či donucením, a v případě, že ano, aby v rozsudku žalovanému zakázal pokračovat v porušování jejích práv a přikázal mu obnovit stav před tímto zásahem. Rozsudek je ale nepřezkoumatelný také proto, že se krajský soud vůbec nezabýval meritem věci, kdy stěžejní pro právní posouzení je nejprve zodpovězení otázky, zda Komoditní burza Říčany je či není založena za účelem podnikání. Správní soud měl proto zrušit napadenou výzvu již z toho důvodu, že byla protizákonná. Ve skutečnosti totiž bylo podání daňového subjektu zcela způsobilé k projednání. Nebylo zde tedy jediného důvodu pro to, aby žalovaný postupoval dle § 74 odst. 1 daňového řádu.

Žalovaný - Finanční úřad v Říčanech - nepodal své vyjádření k obsahu kasační stížnosti, a k jednotlivým argumentům stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti stěžovatelky přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3, 4 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Jelikož stěžovatelkou podaná kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelky odmítnuta, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné vyjádřit se nejdříve k možnému rozsahu kasační stížnosti v této věci.

Usnesení o odmítnutí žaloby krajským soudem je rozhodnutím, jímž je de facto stanoveno, že v řízení nebude nadále pokračováno, a že nevychází z věcného přezkoumání žalobou napadeného správního rozhodnutí. Z povahy věci proto nemůže být usnesení správního soudu o odmítnutí žaloby vystaveno stejné kritice jako předcházející správní rozhodnutí. Jak se již dříve vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06 (www.judikatura.cz), *„nelze z logiky věci, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby, v tomto řízení uplatnit obecný požadavek vyplývající z ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s, tj. aby kasační důvody sledovaly žalobní body (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)“*. Je-li tedy kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází z povahy věci pro stěžovatelku v úvahu uplatnění stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, který byl uveřejněn pod č. 625/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Krajský soud ve svém usnesení vyslovil právní názor, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu není přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. Je tomu tak proto, že toto rozhodnutí – výzva k odstranění vad podání vydaná podle § 74 zákona o správě daní a poplatků - není rozhodnutím o veřejném subjektivním právu, kterému je v rámci správního soudnictví poskytována soudní ochrana.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu, že jeho právní názor není správný, neboť žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu je rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu ve správním soudnictví (§ 65 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. platí, že ze soudního přezkoumávání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Pod termínem rozhodnutí je nutno, ve smyslu legislativní zkratky obsažené v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., chápat jen taková rozhodnutí (úkony správních orgánů), jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti. Soudnímu přezkumu tedy nepodléhají veškerá rozhodnutí (úkony) správních orgánů, ale v zásadě jen ty, jež zasahují do subjektivních práv – tj. možnosti chovat se způsobem garantovaným objektivním právem, resp. která jsou způsobilá porušit veřejnoprávní subjektivní práva.

Sporné rozhodnutí správního orgánu – výzva k odstranění vad podání podle ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu - má sice formální znaky správního rozhodnutí, jimž je rozhodováno o právech a povinnostech stěžovatelky (srov. § 109 odst. 2 daňového řádu, podle něhož je výzva rozhodnutím), avšak jedná se pouze o úkon správního orgánu,

jehož vydání je - v mezích zákonného zmocnění ustanovení § 74 daňového řádu - výlučnou kompetencí příslušného správního orgánu. Je to správce daně, kdo vede daňové řízení, je odpovědný za jeho průběh, a za posouzení otázky, zda je návrh (podání stěžovatelky) úplný a projednatelný v podobě, v jaké byl původně podán, či nikoliv. Domnívala-li se stěžovatelka, že je neoprávněně vyzývána k odstranění vad podání (podání bylo perfektní), nic jí nebránilo na výzvu nereagovat a obhájit svůj právní názor v řízení o věci samé, v němž by bylo rozhodnuto o její daňové povinnosti ve formě platebního výměru. Již proto vydáním výzvy k odstranění vad podání nemohlo dojít k zásahu do veřejného subjektivního práva stěžovatelky. Výkladu, podle něhož napadené rozhodnutí nepodléhá soudnímu přezkoumání, svědčí i samotná dikce ustanovení § 74 odst. 1 daňového řádu ve spojení s ustanovením § 109 odst. 2 daňového řádu. Je tomu tak proto, že proti rozhodnutím označeným jako výzva, kterými správce daně vyzývá příjemce rozhodnutí ke splnění povinností, se nelze samostatně odvolat, pokud zákon nestanoví jinak. Je pak jen logickým závěr, že pokud se nelze samostatně proti takovému rozhodnutí odvolat, tím spíše nebude podléhat přezkoumání správním soudem.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že rozhodnutí správce daně vydané podle § 74 odst. 1 daňového řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a jako takové je v návaznosti na ust. § 70 písm. a) a § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkoumávání. Nic na tom nemění ani okolnost, že krajský soud na jednu stranu obsáhle rozvedl, proč nepovažuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví a na straně druhé v závěru odůvodnění uvedl, že žalobu odmítá pro nedostatek podmínek řízení, které nijak nerozvádí [namísto správného ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvede, že žalobu odmítá podle § 46 odst. 1 písm. a) téhož zákona].

Otázkou odmítnutí žaloby z jiného důvodu, než z jakého měla být správně odmítnuta, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž tento soud konstatoval, že : „*Odmítl-li soud I. stupně žalobu proto, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky proti rozhodnutí správního orgánu, avšak namísto odmítnutí návrhu pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) s. ř. s.] odmítl pro nedostatek podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., srov. též § 247 občanského soudního řádu ve znění po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb.], nevyhoví Nejvyšší správní soud námitce kasační stížnosti na tuto vadu poukazující. Zrušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správného důvodu by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení*“.

Nejvyšší správní soud projednávající nynější kasační stížnost stěžovatelky neshledal důvodu, aby se odchýlil od svého dřívějšího stanoviska a z „ryze z formálních důvodů“ zrušil touto stížností napadené usnesení krajského soudu. Zrušení žalobou napadeného usnesení by nepřineslo nic jiného, než zvýšené výdaje účastníků řízení. Krajský soud by i v navazujícím řízení žalobu stěžovatelky opět odmítl [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatelka v kasační stížnosti také namítla, že napadené usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tuto vadu řízení spatřuje v tom, že správní soud žalobu odmítl, aniž se zabýval meritem věci, tj. zda stěžovatelka je subjektem založeným za účelem podnikání, a navíc vůbec nereagoval na žádost stěžovatelky, která se domáhala posouzení toho, zda výzva správce daně není nezákonným zásahem.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, dostupný na www.nssoud.cz, pak tento soud vyslovil právní názor, že: „*Nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle*

jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí".

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že odůvodnění v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Předně je třeba zdůraznit, že v projednávané věci je přezkoumáváno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, nikoliv tedy rozhodnutí meritorní - rozsudek, kterým by bylo rozhodováno o věci samé. Z povahy tohoto druhu rozhodnutí (soud žalobu odmítá), pak vyplývá, že toto soudní rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že se nezabývalo věcí samou (zda byla či nebyla zřízena stěžovatelka za účelem podnikání). Je tomu tak proto, že správní soud je povinen vždy před meritorním posouzením věci uvážit o tom, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení a po té (podle výsledku), zda je žaloba vůbec přípustná. Pokud by shledal, že podmínky řízení vůbec nejsou naplněny, musel by žalobu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jsou-li dány podmínky řízení, zabývá se potom otázkou, zda je žaloba přípustná. Jestliže by tomu tak nebylo, bylo by také nutno žalobu odmítnout, avšak pro její nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s], tedy bez jejího meritorního přezkoumání. Teprve až správní soud dospěje k závěru, že jsou dány podmínky řízení a žaloba je přípustná, přichází v úvahu posouzení otázky důvodnosti podané žaloby. Nezabývá–li se proto z uvedených důvodů správní soud věcí samou, nelze z toho ještě dovozovat nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí (zde usnesení o odmítnutí žaloby). Jde o důsledek toho, že věcnému přezkoumání brání zákonná překážka.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné. Je z něj dostatečně zřejmé, jakými úvahami se řídil, jak posoudil rozhodnou okolnost – charakter žalobou napadeného rozhodnutí a proč má za to, že nejde o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Zvolenému způsobu rozhodnutí pak odpovídá i odůvodnění (o důvodech pro něž je žaloba odmítána), byť v závěru trpí logickým rozporem, jak na to správně poukazuje stěžovatelka (po zjištění, že jde o nepřípustnou žalobu, je nedopatřením uvedeno, že zde nejsou podmínky řízení). Tomuto formálnímu nedopatření ostatně svědčí i to, že pokud by krajský soud ve skutečnosti shledal, že zde nejsou podmínky řízení, již by se nemusel obsáhle v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat přípustností žaloby, jak učinil. Nejsou-li totiž vůbec dány podmínky řízení, je irelevantní, zda je žaloba přípustná, či nikoliv.

Neobstojí ani stížní námitka, že usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že nereagovalo na hypoteticky a alternativně vznesenou úvahu (podnět k soudu) stěžovatelky obsaženou v odůvodnění žaloby (čl. III. odst. 1) – k tomu, aby správní soud sám uvážil o tom, zda v případě úkonu žalovaného nejde o nezákonný zásah. Je tomu tak proto, že krajský soud je při posuzování žaloby vázán striktní dispoziční zásadou, tedy petitem žaloby a jejím skutečným obsahem. V projednávané věci se stěžovatelka zcela nesporně domáhala posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy postupu soudu podle § 65 a násl. s. ř. s. Tomuto charakteru soudního řízení zcela odpovídal i petit žaloby, kterým se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech ze dne 26. 7. 2011, č. j. 159696/11/059912204308, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (čl. IV. žaloby). Žalobnímu petitu pak zcela odpovídá i obsah odůvodnění žaloby – žalobní body, které žalovanému vytýkaly nezákonnost jeho rozhodnutí. Je tak zcela mimo jakoukoliv pochybnost, že se stěžovatelka domáhala žalobou ve správním soudnictví posouzení zákonnosti správního rozhodnutí žalovaného, a nikoliv posouzení toho, že jde o nezákonný zásah (srov. § 82 a násl. s. ř. s.). Nereflektoval-li krajský soud při svém rozhodování v řízení o přezkoumání zákonnosti správního rozhodnutí na zcela nepřípadný „požadavek“, aby si sám uvážil, zda v případě žalobou napadeného rozhodnutí nejde o nezákonný zásah, pak tato okolnost nemá za následek nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného usnesení pro nedostatek důvodů, jak mylně dovozuje stěžovatelka.

Třeba ještě dodat, že Nejvyšší správní soud se zabýval již dříve otázkou uplatnění jiných stížních důvodů, nežli důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Např. ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, který byl uveřejněn pod č. 524/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, se vyslovil tak, že „*nerozhodl-li soud ve věci samé, ale žalobu odmítl podle § 46 s. ř. s., nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti zabývat se stěžovatelem uplatněným stížnostním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“. Ve světle podaného výkladu, jakož i s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu proto neobstojí námitka stěžovatelky, kterou brojí proti tomu, že krajský soud nereagoval na její námitky stran vad řízení před správními orgány a nedostatečně či nesprávně zjištěného skutkového stavu věci.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2011, č. j. 44 Af 14/2011 – 39, není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu